

Казки про сміливість

Про хлопця, що не знав боятися

Про хлопця, що не знав боятися

Був один хлопець. Ще йому було три роки, а він не знав боятися. Іде в ліс на тріски, а йому кажуть:

— Не йди, синку, бо напудишся!

— А я не боюся,— каже він.

Як підріс, пішов служити. Просить чоловіка:

— Газдо, научіть мене боятися та буду у вас служити!

Газда пристав. Вечором послав хлопця на хлів спати. А на тім хліві щось пуджало. Вранці звідую газда:

— Чи ти не боявся?

— Ні!

Лишив хлопець газду, пішов до другого.

— Чи ви научите мене боятися?

— Навчу.

Пішли орати на діл. А там стояли два стовпи, а на них висіли розбійники. Газда зарубав сокиру в одного стовпа і лишив. Вечором дома каже:

— Но, хлопче, забули ми топір на ділу.

— Я принесу.

— Не йди, бо напудишся.

— Я не боюся.

Побіг хлопець і хоче брати топір, а мертвий повішеник проговорив:

— Ой, небоже, що я би пив!

— Та як тобі подати води?

— Зачерпни у шапку і подай на жерді.

Хлопець так і зробив. І другий повішеник закликав на нього:

— Ой, небоже, що би-м пив!

І хлопець зачерпнув у шапку води і на жерді подав йому. І повішеники подарували хлопцеві палицю і міх.

Повернувся хлопець додому. Звідую його газда, чи не боявся.

— Не боявся! — і розповів газді, що з ним було.

Лишив він газду і пішов у військо. А у царя був один бурок. І хлопець стояв на варті біля того бурка. Вночі приходять чорт.

— Іди геть, бо я тебе задушю!

— Ти мене?! Я дістав наказ тут стояти, то й буду стояти!

Чорт збоявся і втік. У пеклі розповів, що за хлопець стоїть на варті біля бурка. Зібралися чорти і почали хлопця страшити. Айбо хлопець не боїться. Загойкав на міх:

— Міше, бери їх!

Міх зав'язався. А хлопець закричав па палицю:

— Палице, бий!

І палиця почала бити. Чорти ячать і просять:

— Підпишемо контракт, що сюди більше не прийдемо.

І підписали контракт кров'ю з перста. І пішов хлопець по цімрях. Увидів старого царя — ще був живий, не задушений. Пішов до молодого царя і сказав:

— Ідїть у бурок і візьміть свого нянька.

Узяли старого царя. Хлопець передав їм контракт, підписаний чортами. Звідую його молодий цар:

— Що ти за се хочеш?

— Научіть мене боятися.

— Коли ти не боявся чортів, то як я тебе научу боятися?!

Цар написав письмо: коли би хлопець десь умер, то мають його по-царськи поховати. Узяв хлопець письмо і йде світом. Міх і палиця на руках. І дійшов так далеко, що уже би йти під землю. Виломив собі страпату галузу і з нею спустився на той світ. Видить: всі чорти тут. Чорти переглянулися: то він! Варять пшеницю у котлі. Старший його звідусь:

— Чого ти сюди прийшов?

— Я знаю, чого. Дайте мені сю галузку замочити у котел.

Чорти не дають. Айбо хлопець імився за міх — і чорти зразу дозволили. Замочив галузку — і вся пшениця імилася на галузку. І з тою галузкою хлопець піднявся на сей світ. Потряс галузкою — і з пшениці зробилися вівці.

Жене хлопець вівці полониною. У видів золоті ворота. Відперлися ворота — і вівці побігли у ті ворота. То були ворота на небо.

Зажурився хлопець, що залишився без овець. Вийняв із тайстри ошийок і їсть. Далі пішов до криниці напиться води. Ліг, сперся на руки і хоче пити води. А під листом ворухнулася жаба. І він напудився і вмер.

Пастухи знайшли царську картку і передали цареві своєї держави. І хлопця поховали по-царськи.